

— Може би, тѣзи работи царьтъ ги не знае, бабо! Пъкъ и отде ще ги знае? — отговорилъ царьтъ.

— Какъ да ги не знае! А той трѣбва да ги знае! Тогава защо е царь? — продължавала да се сърди бабата и да вика. Най-после се обърнала къмъ самия царь, който стоялъ предъ нейната табла и ужъ разглеждалъ стоката ѝ, ядосала се и на него, па му викнала: — Хайде, младо момче, стига си зѣпалъ: или купувай, или си върви!

Царьтъ си избралъ единъ коженъ коланъ, купилъ го и хвърлилъ за него една жълтица. Бабата изхвъркнала отъ радостъ и взела да благославя щедрия купувачъ.

Още на другия день излѣзла заповѣдъ: на дребнитѣ улични търговци да се не взема данъкъ.

И тѣзи тайни царски странствувания се повтаряли всѣки день. А въ това време изъ двореца се повтаряло: „Тихо! царьтъ спи!“

Пр. Д. Чолаковъ

ДА ЯМЪ ИЛИ ДА ПУША

Единъ циганинъ турилъ въ джеба си две варени яйца и една свитка тютюнъ, събиранъ по улицитѣ. Тѣй, както билъ гладенъ, той бързалъ къмъ катуна и си мислѣлъ: какъ ще се нахрани съ яйцата, какъ ще си завърти една цигарка и какъ ще се простре на сѣнка предъ колибата си. Ей така нѣ, ще сложи лакътъ подъ глава, ще прехвърли кракъ върху кракъ и ще пуши цигара следъ цигара, а димътъ ще се вие надъ главата му и ще се носи високо къмъ небето. Тогава ще дойде едно отъ циганчета, ще се метне на колѣното му и ще му развали настроението. Недоволенъ, той ще дигне кракъ и ще го отхвърли настрана.

И циганинътъ поискалъ да види, какъ ще направи това. Той отметналъ дѣсния си кракъ напредъ и политналъ. Лѣвиятъ му кракъ му билъ застѣпилъ вървитѣ на цървулитѣ и го прекатурилъ.

Когато се повдигналъ, циганинътъ бръкналъ въ джеба си и какво да види: яйцата се смачкали и обърнали на каша тютюна. Загледалъ той кашата въ шепата си и заплакалъ. Па, като се ударилъ въ главата, поелъ натженъ пжтя си:

Да яде ли сега това или да го пуши?

С. Чилингировъ